

Egn eller min Egn; men der er ogsaa andre Egne til end Hammerum Herred. Jeg tror, at det netop i de frugtbare Strækninger vil være en gavnlig Industri for Husmændene; men jeg skal ikke vidtløftigere indlade mig derpaa, saameget mindre, som Flertallet i dette Stykke har forskjellige Meninger. Jeg skylder altsaa at slutte med at sige, at Flertallets egentlige Grund er den, at man vil se, hvorvidt det overhovedet er en Industri, der egner sig for vort Land, og om man kan indrømme, at Fabrikkerne ere noget vanskelig stillede i Begyndelsen og derfor bør have den Bømpelse, som vi hyde. Særligt vil det ses, at det ikke har nogen stor Betydning, forsaavidt Fabrikkerne overhovedet kunne have nogen Fremtid. Efter hvad jeg synes at have hørt i disse Dage af Folk, der maa kjende til Forholdet, skulde det nu allerede være naaet til det Punkt iaar, at de ikke kunde gjøre Brug af denne Anvisning om de 4 pCt., men det er Noget, jeg ikke skal opholde mig ved, vi faae vel jagtens en ubøjselig Debat om denne Sag, da den synes at indeholde Stof og Tønder dertil. Jeg tror ikke, der er flere Andringsforslag tilbage af Udvalget eller dets Flertal, vedrørende Finantsministeren, som jeg ikke har omtalt, men derimod er der stillet et Forslag af det ærede Medlem for Veile Amts 1ste Valgfreds (Gad), hvor der henvises til Betænkningen Nr. 21, det er angaaende Baabenmester Peteresen. Udvalget tror med god Grund ikke at kunne henvise denne Baabenmesters Andragende til Finantsministeren, men tror tværtimod, at er der Noget, der skulde klages over, saa er det, at denne Baabenmester har været særdeles begunstiget. Som det ses, har han begaaet en Feil, som jeg imidlertid ikke skal omtale, men den havde til Følge, at han blev affædiget fra sit Embede. Dette skete i 1865; efter 5 Aars Forløb fik han Oversopreising, søgte Pension og fik den endog for det Aar, for hvilket den egentlig ikke kunde have tilkommet ham, nemlig for 1870—71, idet han først søgte i 1871. Det forekommer saaledes Udvalget, at naar han baade i Genhald til Loven har faaet Oversopreising og har faaet Pension endog for længere Tid, end der kunde tilkomme ham, saa er det noget Extraordinært, at han forlanger 346 Rd. for de Aar, da han har lidt under sin Bøde. Jeg vil derfor haabe, at man vil forkaste dette Forslag. Udvalget har selvfølgelig overveiet dette Andragende ligesom alle de ørige og har været enig om ikke at kunne gjøre nogen Indstilling. Det hedder ikke engang, at man ikke har fundet tilstrækkelig Anledning dertil, det vilde være en mildere Form, men det hedder uden videre, at Udvalget gjør ingen Indstilling, og det er en af de svære Former. Saavidt jeg har lagt Mærke til, er der ikke flere Sager, som vedrører den høitærede Krigs- eller Finantsminister, og jeg skal derfor ikke udtale mig yderligere.

Formanden: Det er mig meddelt, at det er Helbredshensyn, som afholder den høitærede Finantsminister fra at være her tilstede idag.

Dinesen: Det er Nr. 2 og 3 af Mindretallets Indstillinger, som jeg har et Par Ord at sige om. Jeg skal først omtale Indstillingen under Nr. 16 angaaende en Foderværts Andragende, som jeg har deltaget i ikke at indstille til Ministeren. Det, der for mit Vedkommende har været Hovedgrunden dertil, er den, at Manden ikke har set sig for i rette Tid. Jeg vil meget anbefale, at der vedtages Hensinlling om de Andragender, der foreligge fra forskellige, i Særdeleshed affædigede Mænd af Underklassen, om Opnaaelse af en Pensionsforhøielse. Jeg har fuldt vel set, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, at det første af disse Andragender, nemlig det under Nr. 3, ikke har været hos vedkommende Minister. Naar vi desuagtet have stillet Forslag om at henvise det til Ministeren, da ligger det i, at der er andre Andragender, som havde været hos vedkommende Minister, og at vi ikke vilde gjøre nogen Forskjel paa de Andragender, som havde været hos Ministeren og dem, der ikke havde været der, da det for os var et Principsspørgsmaal, kan jeg næsten sige. Vi have nemlig været af den Formening, at der var Grund til at tage Hensyn til disse Andragender, og den ærede Ordfører skal just ikke deraf slutte, at vi ere særdeles „forhippede“, som han udtrykte sig, for at faae disse Andragender henviste til vedkommende Minister. Særligt vil jeg for mit Vedkommende ikke stamme mig ved, at min Bestræbelse i den Retning blev betegnet som en Forhippelse, thi jeg tror, at der er saa god Grund til at komme disse Folk til Hjælp, at man vel kan afsætte sig for en saadan Betegnelse. Underklasserne ere nemlig overordentlig uheldig stillede; de ere affædige efter den uheldige Pensionslov, som har virket i mange Aar, og de Forslag, som have foreligget til Revision af denne Lov, hvorefter der vilde kunne opnaas en noget bedre Stilling for dem, der bleve affædige, efterat Revisionen var foretagen, er det som bekendt ikke lykkedes her at faae gjennemført. Naar den ærede Ordfører talte om, at de Andragere, hvorom der her er Tale, ikke havde Børn, ialtfald ikke burde have Børn, der vare dem til Byrde, saa vil jeg sige, jeg tror ikke, at den ærede Ordfører kan hørge for, at det jo meget ofte kan være Tilfældet, at ogsaa disse Familier have Børn. Naar man vil gaa ind paa at komme disse Klasser til Hjælp, kunde man tillige opnaa at komme saadanne Folk til Hjælp som den Stabssergents Enke, der igaar var Tale om, og med Hensyn til hvem Ministeren oplyste, at der var taget alle de Hensyn til hende, som der kunde tages; man kunde endvidere komme en saadan Mand til Hjælp som Sergent Schobius, der vistnok ikke er affæbediget af saa fuldstændig humane Hensyn, som der kunde være nogen Grund